

AMOR DE LA MARENDA

Homenatge a Teresa Rebull

**Totes les cançons són originals de Teresa Rebull, excepte
Ens estan robant, *En la bandera de la libertad...* i *Primer de maig de 1976*,
que han estat compostes per Joan Díaz, el qual signa igualment
tots els arranjaments d'aquest enregistrament.**

AMOR DE LA MARENDA

Homenatge a Teresa Rebull

1 Mocador d'olor

veu: Anna Roig

lletra: Joan Salvat-Papasseit

2 Vint bales

veu: Laura Simó

lletra: Maria-Mercè Marçal

3 No puc cantar cançons

veu: Raquel Lúa

lletra: Josep Gual i Lloberas

4 Ens estan robant

veu: Anna Roig

lletra: Teresa Rebull

5 Mester d'amor

veu: Laura Simó

lletra: Joan Salvat-Papasseit

6 Sota una cançó

veu: Anna Roig

lletra: E. Font Ferrando

7 Amor de la Marena

veu: Raquel Lúa

lletra: Joan Morer

8 Visca l'amor

veu: Laura Simó

lletra: Joan Salvat-Papasseit

**9 En la bandera
de la libertad...**

veu: Raquel Lúa

lletra: Federico García Lorca

10 Paisatge de l'Ebre

veu: Laura Simó

lletra: Josep Gual i Lloberas

11 Primer de maig de 1976

veu: Anna Roig

lletra: Teresa Rebull

12 Dona d'aigua

veu: Raquel Lúa

lletra: Josep Sebastià Pons

**“Aquests foren
els meus motius per
cantar: la defensa de la
llengua, la defensa dels
drets de l’home, contra
els empresonaments,
contra la repressió,
la injustícia –aquest
mot tan masegat!–”**

TERESA REBULL

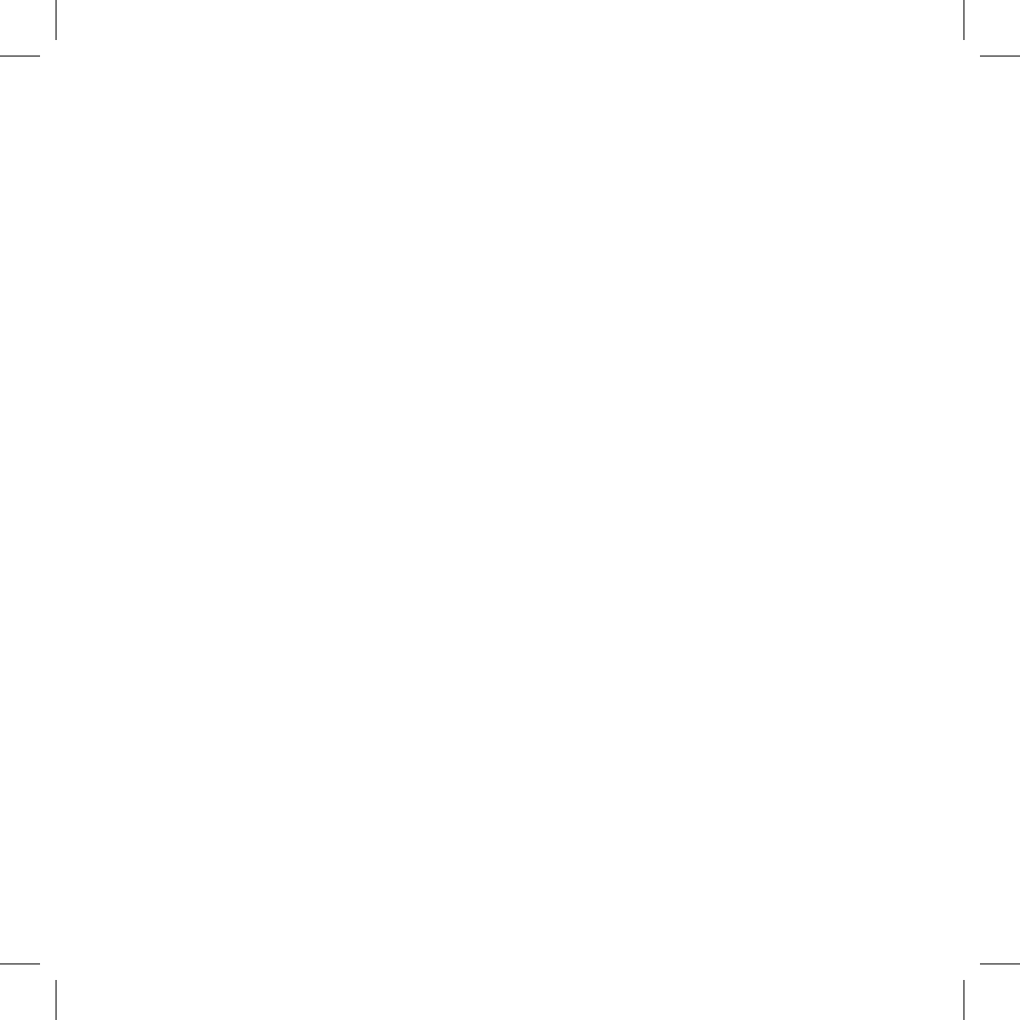
No recordo ni la data ni el nom del gran teatre on actuàvem. Però sí recordo que vaig sortir del camerino per amagar-me en un racó de la platea ja fosca. Montpeller, deu fer més de mitja vida. S'anunciava l'actuació d'una dona que havia conegut feia poc i volia veure-la per primera vegada dalt d'un gran escenari per saber si em causava la mateixa fascinació que quan la vaig conèixer. Se m'aparegué com una deessa. Els cabells negres llargs caient-li sobre l'espatlla, una bellesa que transitava entre la sensualitat i la fermesa, i per damunt de tot la mirada d'uns ulls foscos, profunds, en els quals s'hi barrejava un dolor que venia de lluny amb l'esperança d'una lluita alliberadora. Sempre m'agrada dir que quan l'ètica i l'estètica es conjuminen apareix un prodigi especial. La Teresa vorejava els seixanta i només amb la presència combinava les dues.

Vaig emocionar-me quan la seva veu, després inconfusible, m'explicava quelcom d'una Serra de Pàndols i d'unes sabates *estropellades* per una guerra i l'oblit. Jo era jove i em va semblar percebre que, per primera vegada i sense menystenir ningú, la cançó catalana tenia sobre l'escenari una artista de la Catalunya Nord, per pròpia voluntat, que amb la seva veu arrelava les esperances dels joves cantautors dels Països Catalans amb els anhels de llibertat i revolta escapçats pel cop d'estat contra la república.

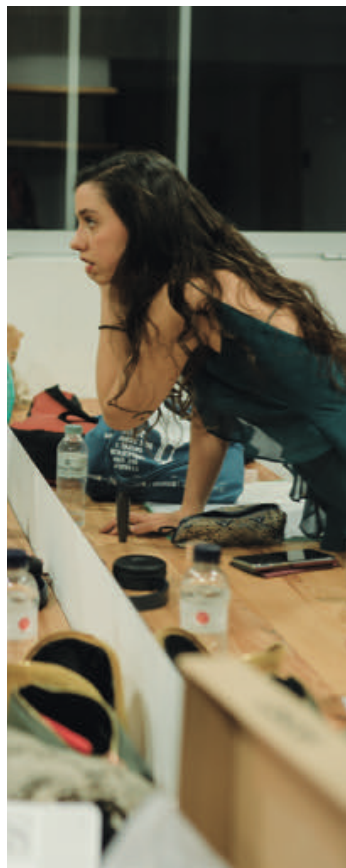
Impossible etiquetar la Teresa. Activista, cantant, pintora, sensible, apassionada, crítica, voluptuosa, profunda, coherent, solidària... em podria perdre entre expressions amoroses per desfogar-me de la seva absència, tot sabent que l'espai que ella va ocupar no és substituïble.

Com més et recordem, Teresa, més t'estimem.

Lluís Llach

Lletres
Letras
Lyrics

de/by
Teresa Rebull

Ens estan robant (1970)

Aquesta terra és dels homes
i ens estan robant
i ens roben el cant i el riure
el fruit del nostre treball.

La vida és dels homes
i ens l'estan robant
mordassats cos i boca
amb *fema* i glops de sang.

Ens roben la vida, llops
disfressats de pares,
com si fóssim infants
nats de mala mare.

Ens roben el temps de l'amor
amb xarxes d'hipocresia
hem d'ofegar els sanglots
amb l'empar de covardies.

Primer de maig de 1976

El sol de la Rambla
aquell primer de maig
sense flors a les parades
sense ocell ni cant.

Jo me la mirava,
aquella espiga alta,
valenta i ben plantada,
estesa sobre l'asfalt.

La gent caminava
amunt i avall.
La gent corria
amunt i avall. (Tornada)

Jo me'l mirava
aquell xicot ardent
pell llisa, espartdenya blanca
sota cops de mala rel.

Jo me'l mirava,
aquell obrer irat,

amb la raó als llavis,
el puny ben apretat.

La gent caminava...

Cuixes rodones
de noies airoses
com una tramuntana
d'ocells de pau.

Cabells al vent,
espesses barbes.
Entre els jeeps
i els trabucaires.
Per la Rambla
bony i sang!

La gent caminava...

Eixugueu les llàgrimes,
companys de primavera!
Dies de sol i festa
un dia seran.

La gent caminava...

No recuerdo ni la fecha ni el nombre del gran teatro donde actuábamos. Pero sí recuerdo que salí del camerino para esconderme en un rincón de la platea ya oscura. Montpellier, debe hacer más de media vida. Se anunciaba la actuación de una mujer que había conocido hacía poco y quería verla por primera vez subida a un gran escenario para saber si me causaba la misma fascinación que cuando la conocí. Se me apareció como una diosa. El cabello negro largo sobre los hombros, una belleza que transitaba entre la sensualidad y la firmeza, y por encima de todo la mirada de unos ojos oscuros, profundos, en los que se mezclaba un dolor que venía de lejos con la esperanza de una lucha liberadora. Siempre me gusta decir que cuando la ética y la estética se conjugan aparece un prodigio especial. Teresa bordeaba los sesenta y sólo con la presencia combinaba las dos.

Me emocioné cuando su voz, después inconfundible, me contaba algo de una Sierra de Pàndols y unos zapatos estropeados por una guerra y el olvido. Yo era joven y me pareció percibir que, por primera vez y sin menospreciar a nadie, la canción catalana tenía sobre el escenario una artista de la Catalunya Nord, por propia voluntad, que con su voz arraigaba las esperanzas de los jóvenes cantautores de los Països Catalans con los anhelos de libertad y revuelta descabezados por el golpe de estado contra la república.

Imposible etiquetar a Teresa. Activista, cantante, pintora, sensible, apasionada, crítica, voluptuosa, profunda, coherente, solidaria... Me podría perder entre expresiones amorosas para desahogarme de su ausencia, sabiendo que el espacio que ella ocupó no es sustituible.

Cuanto más te recordamos, Teresa, más te queremos.

Lluís Llach

I do not remember the date or the name of the great theater where we performed. But I do remember I left the dressing room to sit in a dark corner. Montpellier, half a lifetime ago. An intriguing woman I had recently met was to perform and I wanted to see if she had that same spark on stage. She appeared as a goddess. Long black hair falling down her shoulders, a talent which flowed between sensuality and firmness, and above all that gaze of deep, dark eyes that held a mixture of pain and the resounding hope of liberation. I always like to say that when ethics and aesthetics are combined, the result is its own particular miracle. Teresa was in her sixties and her unique presence perfectly bound the two.

I was moved when her voice, so unmistakable, told me something about a 'Serra de Pàndols' and shoes damaged by war and oblivion. I was young and it felt like it was the first time, not to make light of any other musicians, that I was able to experience Catalan folk music by someone from North Catalonia, sung with true conviction. With this voice of hers, she was able to capture the hopes of young songwriters from Catalan Countries who yearned for freedom and whose revolution was cut short by the coup against the Republic.

To label Teresa would be impossible. Activist, singer, painter, artist, comrade, powerful, sensitive, strong, passionate, critical, profound, brave, persistent... I could get lost in loving expressions in an effort to fill the void of her absence, knowing all the while that the space she occupied can never be replaced.

The more we remember you, Teresa, the more we love you.

Lluís Llach

Crèdits:

Laura Simó, Anna Roig
i **Raquel Lúa**, veus

Perico Sambeat, saxos i flauta

Álvaro Ocón, trompeta

Sandrine Robilliard, violoncel

Dani Pérez, guitarra

Joan Díaz, piano i melòdica

David Mengual, contrabaix

David Domínguez i **Marc Vila**, percussions

Enregistrat en directe al **Teatre Auditori Espai Ter** de Torroella de Montgrí el dia 20 de desembre de 2019, amb **Quim Kato Puigtió** com a enginyer de so

Mesclat i masteritzat durant el mes de febrer de 2020 a Sant Celoni per **Quim Kato Puigtió**

Producció musical: **Quim Kato Puigtió** i **Joan Díaz**

auditori teatre
espaier
Torroella de Montgrí

Museu de la Mediterrània

Projecte de Cultura en Xarxa
BARNASANTS25
CANÇÓ D'AUTOR

Fotografies del dia de l'estrena
(camerinos i concert): **Marta Riera**

Disseny de la col·lecció i il·lustració
de la coberta: **Estudio Gerundio**

Direcció editorial: **Rut Martínez**
per a **adep.cat · seedmusic.eu**

Traducció a l'anglès: **Shaina Machlus**

Revisió lingüística: **Gemma Fornés**

Agraïments: **Germinal Rebull,**
Susanna Barranco i Lluís Puig

Per saber més sobre *Música*
i exili, **musicaixili.cat**

Editat per: **Seed Music**
Col·lecció adep.cat

Contacte: **Núria Maynou**
nuria@seedmusic.eu

S E E D

adep.cat

Generalitat de Catalunya
Departament
de Cultura

la Caixa

CATA- LOGUE

ADEP 003

ADEP 002

ADEP 001

ADEP 004

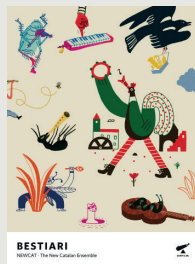
ADEP 005

ADEP 007

ADEP 006

DL B 6171-2020 - © & © 2020 Seed Music S.C.P.

All rights of the producer and of the owner of the work purchased reserved.
Unauthorized copying, hiring, lending, public performance and broadcasting of this recording prohibited.